

Vijf generaties antroposofie

Het vernieuwende van deze tijd zit in het vertrouwen van de eigen spirituele Bron en zich ermee verbinden. Rudolf Steiner sprak ongeveer 100 jaar geleden voor de pedagogen, voor de collega's die bij hem zaten. Hij zelf was de Bron waaruit zij konden putten. Hij vroeg hen wel om elke dag hard te werken aan de inzichten en de raadgevingen die hij hen meegaf. Zo werden menskunde (de psychologie), methode en didactiek en praktijk innerlijk in de eerste generatie verweven en gingen de eerste leerkrachten (die niet allemaal dat diploma hadden) met de schoolpraktijk aan het werk.

De kinderen, de leerlingen die dan onderwezen werden kregen vorm en inhoud zó mee dat ze –zij die later ook voor de klas stonden- die over konden nemen en met eigen invulling ook in de praktijk konden brengen. Ik stel me voor dat die (tweede) generatie voortdurend herinneringen had aan hun leerkrachten en de “goede” dingen overnamen en de zaken waar ze als kind of tegenaan liepen of niet begrepen al dan niet bewust anders deden. Ze konden wel nog terugrijpen naar de Bron in gesprekken of teksten en dus weer inzicht of begrip opvatten. Maar de praktijk begon anders te lopen want de wereld veranderde...

De derde generatie –ik ben weer aan het veronderstellen en fantaseren- kwam in de jaren tachtig in de praktijk en zag de moderne –materialistische- wereld voor zich (en in zich) en ging daarmee aan de slag. Vanuit de laatste druppels van de Bron gebruikten ze hun enthousiasme om de kracht van de Vrije Schoolpedagogie uit te werken...

... daar was een leerkracht die een prachtige bordtekening met sneeuwkllokjes in de rekenperiode had gemaakt en er zinvolle opdrachten had bij verzonnen voor de eersteklas (voor “haar/zijn” eersteklassertjes). Die leerkracht kreeg daarna het idee om die tekening (die was inderdaad erg goed geslaagd) uit te tekenen op papier en met een stencilmachine te kopiëren. Een week later –aan het eind van de vierwekenperiode- kreeg elk kind een stencil met sneeuwkllokjes en konden ze die opdrachten maken en inkleuren: een prachtige verwerking van die leerkracht voor die kinderen...

Al die inhoudsrijke vormen en inhouden zijn ontstaan in het Nu op een moment van verbinding, verbinding met de leerlingen, de lesinhoud en de Bron in die bepaalde leerkracht.

Als nu door de vierde generatie die vorm –en alleen die vorm- wordt overgenomen, dan komen er werkblaadjes in de klassen die én inhoudsloos én zinloos zijn.

En als dan nog vanuit de overheid en de maatschappij het intellectuele belangrijker wordt geacht dan de andere kwaliteiten van de mens.

En als we dan toch ook nog horen dat “we een goede loodgieter ook nog altijd nodig hebben” (meestal zelfs met een ‘maar’ ervoor).

Dan zien we dat het middengebied niet begrepen, niet verzorgd en zelfs niet gezien wordt. Dan is er dus veel werk aan de winkel voor de vierde generatie.

De vierde generatie krijgt de rechtstreekse, aardse impuls en energie van Rudolf Steiner niet meer mee. Zij moet de Bron in haarzelf zoeken. Dat kan alleen in het hart. De inzichten kunnen in het hoofd klinken en de praktijk uit zich in het handelen. Maar de Bron zit in het middengebied, in het hart, in stilte en meditatie.

Het enthousiasme (ook letterlijk te begrijpen) van de eerste generatie, het ervaringsherinneren van de tweede generatie en de creatie van nieuwe inhoudsrijke vormen van de derde moet in de individuele Bron van de vierde opborrelen (vier is het getal waar iets *gebeurt*). Het nieuwe is dat elke Bron zo individueel is dat het alle soorten spirituele inzichten en inhouden kan bevatten (bewustzijnsziel). Dáárover praten, ernaar streven om (toch) in de geest en in de praktijk samen te komen is het proces dat moet plaatsvinden. In een gesprek moeten we (proberen) elkaar (te) begrijpen en uitzoeken wat we zeggen aan elkaar. In de praktijk moeten we vertrouwen hebben dat elk waarlijk uit de Bron put, telkens opnieuw in het Nu. Die gesprekken en dat vertrouwen kunnen we enkel bewerkstelligen in verbinding vanuit ons hart, in hartegesprekken en harteverbindingen.

De vijfde generatie moet een vanzelfsprekend vertrouwen in de eigen Bron hebben en van daaruit kracht en zelfvertrouwen hebben om hartekringen in te stappen en te zeggen wat geklonken moet worden, om de wereld in te stappen om vanuit verbinding te doen wat er moet gedaan worden om zo de materialistische tendens te kunnen keren.